

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Άγροτικός Οικίδκος υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εικόνων, βραβευθέν υπό τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον. . . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα ὑπό Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εικόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδետον. . . . . δρ. 3,50

Βαῖτάν Ζεράν ὑπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτεια. Ἄδետον. . . . . δρ. 1,50

Εἰς τὴν Οὐλάσσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μένν-Ρήδ, περιπετειώδες, θεατικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φόβνου ὑπό Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. . . . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδείου ὑπό Ἀρ.

Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδետον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουθία ὑπό Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑπόθεσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπό Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδետος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπό Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισότης χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδέφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπό Αἰμυλίου Ἐμαρμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδետον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 80

Ὁ Πυρροπόδης ὑπό Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εικόνων. Θεατικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. . . . . δρ. 3,50

Ὁ Φῶτις ὑπό Χριστοφῶρον Σαμαρτίδου ἐπικυλιστικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος, ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνόπαιδος μετὰ ὠραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων. Ἄδետον. . . . . δρ. 1

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες—ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθνήν, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἶνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαίρουμένοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηγητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ἄλλιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθυηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν ὅστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», κοσμῆται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτεγὼς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐντὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράθεισιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρωας, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροβμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ

Ἀδελφοῦλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροδινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὴν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχερὸν ἀποκίημα διὰ τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῶν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν ἐκ τῆν τιμῆν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ πέμψουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτωσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντίτιμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν.

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119 **Εἰς Ἀθήνας**

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρησιμοποιοῦντων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, κοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

Οἱ ἀλλὰσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τῶν διευθύνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν τῶν διευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον δι' τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσεως τῆς νέας ταίνιας.

Παραπομπὰ περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινώσκοντα μετὰ παρέλευσιν δικατημέρου τὸ πρὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παραστῶν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμηρίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκασμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παύδας.

<p>ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἔν έτος.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤ' ΑΣΒΑΤΟΝ</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις</p> <p>Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοπηλαγωγίας.</p>
<p>Περίοδος Β'. — Τόμ. 1ος. — 36</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1894</p>	<p>Ἔτος 16. — Ἀριθ. 36</p>

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ [Συνέχεια ἴδε σελ. 273]

Οὕτως ἔζησεν ἐπὶ δεκαετίαν ἐν τῇ λωποδυσίᾳ, πωλῶν τὸ ἐσπέρας πλαστὰ εἰσιτήρια θεάτρων, ὑπεξαίρων τὴν ἡμέραν διάφορα ἀντικείμενα ἀπὸ διάφορα μαγαζεῖα, ἀναμιγνύμενος μετὰ τοῦ πλήθους καὶ ἀποκόπτων τὰ ἄκρα τῶν φορεμάτων ἢ ἀνασκαλεύων τὰ θυλάκια, ἀπάγων ἐκεῖθεν ὠρολόγια, ἀλύσεις μαντήλια, καπνοθήκας, πορτοφόλια, πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἢ χεῖρ του, ἢ ἀποκτήσασα μεγάλην ἰκανότητα εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀσκήσεως. Καμμίαν φορὰν συνελαμβάνετο, ὠδηγεῖτο εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ κατεδικάζετο ἄλλὰ κατῶρθον πάντοτε νὰ δραπετεύῃ πρὸ τῆς λήξεως τῆς ποινῆς καὶ νὰ ἐπιδίδεται μετὰ νέου κήλου εἰς τὸ ἔργον του.

Εἰς ἓν τοιοῦτον ἀνδραγάθημα ὀφείλει τὴν μετὰ τοῦ Μαρκῆσιου τῆς Γαλλόσσας γνωριμίαν του.

Ἐβάδισαν σιγὰ-σιγὰ, κρατοῦντες τὴν ἀναπνοὴν των. (Σελ. 283, στήλ. α')

Ἡμέραν τινά, ἐνῶ ὁ τελευταῖος οὕτως περιπλανᾶτο ἀνά τὰ παρισιὰ βουλεβάρτα, μετὰ τοῦ πλήθους τὸ ὁποῖον ἐστάθμειε πρὸ τῶν αὐτοσχεδίων θεάτρων τῶν γελωτοποιῶν καὶ τῶν τεράτων, καὶ προσεπάθει νὰ συγκατήσῃ εἰς τὴν μνήμην του τὰς ἀνόστους εὐφυλολογίας τοῦ Παληάτσου, διὰ νὰ τὰς μεταχειρισθῇ καὶ αὐτολογίας τοῦ Παληάτσου, διὰ νὰ τὰς εἰσῆρχετο σιγὰ-σιγὰ εἰς τὸν καιρῶν, ἠσθάνθη κάτι τι τὸ ὁποῖον εἰσῆρχετο σιγὰ-σιγὰ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ φορεμάτος του. Ἐφερὲν ἐκεῖ τὴν χεῖρά του ταχέως καὶ . . . συνέλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Καμπούρη, ὁ ὁποῖος μὴ ἔχων φαίνεται μαντήλιον τὴν στιγμὴν ἐκείνην, προσεπάθει νὰποκτήσῃ ἐν ὅπως-ὅπως . . .

« Τί κάνεις ἐκεῖ ; » τῷ εἶπεν ἀγρίως ὁ Μαρκῆσιος, ὁ ὁποῖος ἀπεστρέφετο τὴν κλοπὴν, ὅταν διεπράττετο εἰς βάρος του.

— Ἄ, με συγχωρεῖτε ! . . . ἀπήνησεν ὁ Καμπούρης χωρὶς νὰ παραθῇ. Λάθος . . . εὐθύγισα τῆς τσέπης ᾗς τὴν δική μου ἤθελα νὰ ψάξω καὶ ἐψάξα ᾗς τὴν δική σας, νά !

— Ἐτσι αἰ ; εἶπεν ὁ Μαρκῆσιος, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ τῷ κρατῇ τὴν χεῖρα εἰς τὸ βάθος τοῦ θυλακίου του. Ἐκαμὲς λάθος ! Γιά νὰ σου πῶ, τίνος τὰ πουλάς αὐτὰ ; Σ' ἐμένα δὲν περνοῦν, μόν' ἀκουσέ με : Εἰμπορῶ ἂν θέλω νὰ σε

παραδώσω ᾗς ἓναν κλητῆρα νὰ σε πάγῃ ᾗς τὴ φυλακή . . . καὶ ὁ Θεὸς πεῖα ξεῦρει πότε θὰ βγῆς ἀπὸ ἐκεῖ. Ἄλλὰ δὲν το κάμνω. Τὸ ὕφος σου μ' ἀρέσει. Φαίνεται λωποδύτης καὶ βλάκας πρῶτης τάξεως. Ἐλα μαζί μου. Σοὶ προσφέρω μίαν θέσιν εἰς τὸ θηριοτροφεῖόν μου· σοῦ ἀρμόζει ὕφ' ὄλας τὰς ἐπόψεις. Θέλεις ; Πέ μου νὰ ἰ καὶ ἀφίνω τὸ χεῖρ σου, εἰ δὲ μὴ . . . δυστυχία σου, κακομοίρη !

Ὁ Καμπούρης ἐδέχθη καὶ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν κατετάχθη εἰς τὸν θίασον τοῦ Μαρκῆσιου.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἡ μοιραία φορὰ τῶν πραγμάτων συνήφους καὶ κατέστησε συντρόφους τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ λωποδύτου τὸν Γιαννάκη καὶ τὸν Τάκη, δύο παιδιά καλὰ κατὰ βάθος καὶ τίμια, μεθ' ὄλας τῶν τὰς παρεκτροπᾶς!

Τὸ τελευταῖον τοῦτο γεγονός, μικροὶ μου φίλοι, εἴμπορεῖ νὰ σας ἐμπνεύσῃ σοβραρὰς σκέψεις. Φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχουν διακρίσεις μεταξύ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι κατέπεσαν ἀπαξ ἐκ τῆς ὑψηλῆς θέσεως τοῦ καθήκοντος καὶ ὅτι ἀρκεῖ μία στάσις, μικρὰ ἢ μεγάλη, ἀδιάφορον, διὰ νὰποκαταστήσῃ

μεταξὺ αὐτῶν μίαν τερατώδη ἰσότητα.

Ἄλλ' εἶνε καιρὸς νὰ τελειώσωμεν ἐδῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Καμπούρη, διότι ἡ τοῦ Γιαννάκη ἀπαιτεῖ τώρα ὄλην μας τὴν προσοχὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Ἀτυχὴς ἀπόπειρα δραπετεύσεως. — Παράδοξος ψυχαγωγικὴ ἐνασχόλησις τοῦ Μαρκῆσιου τῆς Γαλλόσσας. — Ἐν φαρμακείῳ τετρατόχον. — Ἐξαισία ἀγῶρευσις τοῦ Μαρκῆσιου ὑπὲρ τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἐλιξίριου τοῦ περιφήμου Μαθουσάλα καὶ κατὰ συνέπειαν ὑπὲρ τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ.

Ἀφήσαμεν ὄλα τὰ μέλη τοῦ θιάσου παραδιδόμενα εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ μεταμεσημερινοῦ ὕπνου, ἐκτὸς τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Τάκη οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰνησυχοῦν πολὺ διὰ τὰς συνεπειὰς τῆς μελετωμένης δραπετεύσεώς των — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν τοὺς ἄφινε νὰ κοιμηθῶν. Τὸ σῶμα δυσκόλως ἀναπαύεται ὅταν τὸ πνεῦμα εἶνε τεταραγμένον.

Όταν ελόκληρος ο θίασος άπεκοιμήθη βαθέως και όταν ήμύρησαν να συνεννοηθούν, χωρίς να τους άκούση τρίτος, ανελεύθησαν και οι δύο εις δάκρυα. Ούτε όργη πλέον, ούτε άπειλαί, ούτε άμοιβαία άντεγκλήσεις. Η έναντιότης της τύχης, ή δυστυχία επί τέλους τους έθεράπευσε.

Μέχρι της στιγμής ταύτης δεν ήσαν παρ' άπλοι σύντροφοι, τους όποιους ή τύχη συνήωσε και ή τύχη πάλιν έδύνατο να αποχωρήση' αλλά από τουδε και εις τώ εξής ήσαν άληθεϊς φίλοι.

Ω! μεθ' όποιας λύπης ώμίλου περι των γονέων των, τους όποιους τόσο άφρόνως και άξιοκατακρίτως είχαν έγκαταλείψη και τους όποιους βεβαίως ή φυγή των θά είχε βύθιση εις την μεγαλειτέραν άπελπίσαν!

Από την τελευταίαν αυτήν σκέψιν, την άνευ έγωϊσμού, άναγνωρίζω τώ ειλιλιγνές της μετανόιας των. Η άληθής και μόνη άξιεπαίνος μετάνοια συνίσταται και τώ να μετανοή τις έχων υπ' όψει τους άλλους και ούχι τόν έαυτόν του. Η άλλη μετάνοια, καθώς είπομεν, δεν είναι παρά έγωϊσμός μετρημισμένος.

Ο Γιαννάκης και ο Τάκης ώρκίσθησαν ότι θά έπωφελούντο της πρώτης εύκαιρίας, διά να έπιστρέψουν εις την πατρικήν των οικίαν και τύχουν συγγνώμης διά τώ παράπτωμά των, έστω και άν επρόκειτο να την εξαγοράσουν διά της σκληροτέρας τιμωρίας.

Και ή τιμωρία αυτή εύρέθη εις την στιγμήν. Όλοι περίξ των έκοιμώντο, άφ' ού δε άπέδαλον άπαξ τώ όλεθριον εκείνο άρκτόδεσμα, ήδύνατο άκινδύνως να έμφανισθώσι πρό του κόσμου.

«Νά φύγωμεν!» είπε χαμηλοφώνως ο Γιαννάκης.

«Νά φύγωμεν!» άπεκρίθη ο Τάκης.

Και από του βάθους του σιτοβολώνος όπου εύρίσκοντο, οι δύο φίλοι διηυθύνθησαν προς την θύραν της έξόδου, την όποιαν έδλεπον ήμίανοικτον.

Έβάδισαν σιγά—σιγά, κρατούντες την άναπνοήν των διά μέσου των άνδρών του θιάσου οι όποιοι κατέκειντο έδω κ' 'κει, ως νεκροί επί πεδίου μάχης και τους όποιους τόσο μεγάλον είχαν συμφέρον να μη άφυπνίσουν.

Ω, πώς έπαλλεν ή καρδιά των από φόβον εις κάθε ρόγγον, τόν όποιον ήκουον, εις κάθε κίνημα, εις κάθε τρίξιμον, του υπό τους πόδας των άχρούου!

Επί τέλους άπέφυγον όλους τους κινδύνους της διαβάσεως. Δύο βήματα άκόμη και ίδου αυτοί έλεύθεροι!... Φθάνουν εις την θύραν... την άνοιγουν....

Εν φάσμα τότε όρθοῦται ένώπιόν των.

Και τώ φάσμα αυτό είναι ο τρομερός αύθέντης των, όστις, όρθιος επί του κατωφλίου, με τās χείρας έσταυρωμένως,

ροφών την μακράν του πίπαν, υποδέχεται τους δραπέτας διά θορυβώδους κογχασμού.

Φαίνεται ότι ή Θεία Πρόνοια δεν είχεν έξαντλήση άκόμη όλας τās ποινάς, τās όποιας έπρεπε να υποστώσι προς έξαγνισμόν, και μάλιστα αι σκληρότερας και αι βασανιστικότερας τούς έπεφυλάσσουντο κατόπι....

«Πώς; πώς; για ποῦ, παρακαλώ, νεαροί μου καλλιτέχναι;» άνέκραξεν ο άπαίσιος τύραννός των. Μήπως τυχόν θέλετε να μας άφήσετε;

«Ναι, άπεκρίθη ο Γιαννάκης, θελωμεν να έπιστρέψωμεν εις τους γονείς μας. Δεν έχετε τώ δικαίωμα να μας κρατήσετε με τώ στανιό.

— Σταθήτε! σταθήτε, νεαροί μου φιλόσοφοι. Άς συνομιλήσωμεν με ειρήνην και άταραξίαν, άν άγαπάτε. Αποτελείτε μέρος του θιάσου μου, μου έδώσατε τόν λόγον σας και είσθε υποχρεωμένοι εις τούτο. Έπειτα έγώ δεν σας προσέφερα την πλέον λαμπράν φιλοξενίαν, ούτε σας ένέδυσσα σαν βασιλόπουλα, ούτε σας έθρεψα με γεύματα λουκούλια, ούτε έτελειοποίησα την άνατροφήν σας, διά να προσκόψω κατά της σκληροτέρας άχαριστίας! "Οχι, αυτό δεν το έννοώ. Μου άνήκετε και σας κρατώ! Δεν θά σας έπιτρέψω ποτέ να έγκαταλείψετε τώ θηριοτροφείο, του όποιου είσθε ο καλλίτερος στολισμός. Όπίσω, λοιπόν, όπίσω!»

Και την τελευταίαν ταύτην διαταγήν ο Μαρκήσιος συνώδευσε και δι' ένός συριγγού του μαστιγίου του λίαν πειστικού....

Οι δραπέται υπέκυψαν. Τώ σχέδιον άπέτυχε!

Τυμπανοκρουσία παταγώδης έσήκωσε 'ς τώ πόδι όλους τους κοιμωμένους, διότι ο σαλτιμπάγκος έσοφίσθη νέον τρόπον χρησιμοποίησεως του χρόνου ο όποιος θά έμεσολάβει μέχρι της ώρας της έσπερινής παραστάσεως.

Μεταξύ των πολλών και ποικίλων έπαγγελμάτων του Μαρκήσιου, τά όποια γνωρίζομεν, δυνάμεθα άκόμη να προσθέσωμεν τώ του έφευρετού έλιξιρίου, τώ του όδοντοϊατροῦ (προπάντων όδοντοβγάλτου) τώ του μυροπώλου, τώ του έξολοθρευτού των ποντικών, τώ του ιατροῦ των κάλων, τώ του φαρμακοπώλου, βοτανοπώλου, τώ του φιλανθρώπου, κτλ. κτλ. Γενικόν πνεύμα, μεγαλοφυΐα τελεία ο Μαρκήσιος της Γαλόσσας!

Εις την έξάσκησιν των ώφελίμων τούτων έπαγγελμάτων άπεφάσισε ναπρωρήνη τās όλίγας στιγμάς της άναπαύσεώς του.

Διήρесе τόν θίασόν του εις δύο όμίλους.

Οι μέν, ένδεδυμένοι λαμπρώς, θά τω

έχηρησίμευον ως έπιτελετον, άκολουθούντες τώ άμάξιόν του και έπαυξάνοντες την πρόστυχον πομπήν, ή όποία περιβάλλει πάντοτε τους τοιούτους τσαρλατάνους.

Οι δε, ένδεδυμένοι πρόστυχα ένδύματα χωρικών, θά έπαρουσιάζοντο διαδοχικώς ως περιεργοί, ως άσθενείς, ως άγορασταί, διά να προσελκύσουν τους άπλουστερούς διά του παραδείγματός των.

Κατόπιν ο Μαρκήσιος της Γαλόσσας έκαμεν έν πρόχειρον φαρμακείον, τώ όποιον, προς τώ παρόν, απετέλετο από δοχεία, κυτία και φιαλίδια κενά καθολοκληρίαν, αλλά στολισμένα με μεγάλας έτικέτας, αι όποιαί άνήγγελλον:

Ιον. Άλοιφήν θεραπεύουσιν ριζικώς την κυνάγχην, τους κατάρρους, την φθίσιν, την περιπνευμονίαν, τους τύλους των ποδών κτλ. κτλ. Ητο ή μόνη άλοιφή, την όποιαν είχεν έγκρίνη τώ Ιατροσυνεδρίον των Παρισίων και ή μόνη, της όποιας έδύνατό τις να κάμη χρήση επί ζώων, σκύλων, γάτων, προβάτων, πτηνών και κερασφόρων.

Ζον. Παχύμυρον (πομάδαν) προλαμβάνον την πτώσιν και την λεύκανσιν των τριχών, θεραπεύον δε και την χρονωτέραν... φαλάκρην. Και αυτό έπίσης ήτο έγκριμένον υπό του Ιατροσυνεδρίου, ως τώ μόνον κτλ. Η έτικέτα συνίστα ιδιαιτέρως προσοχήν εις όσους τυχόν ήθελον κάμη χρήση του παχύμυρου αυτού, να μη τώ έγγίσουν με τώ δάκτυλα ποτέ, διότι διάλου άπίθκνον (τόσον μεγάλη ήτο ή δύναμις του!) να ίδουν φουμένως έν άφθονία τρίχας εις τώ άκρον του δείκτου και του αντίχειρος, — πράγμα όχι πολύ ευχάριστον, έννοείται!

Ζον. Βάλσαμον θαυμασίον και μοναδικόν διά τά τραύματα, τά καύματα, τά δήγματα, τά σχίσματα και έν γένει δι' όλας τās πληγάς. Και αυτό συστημένον και έγκριμένον καταλλήλως.

Διά να συνθέση αυτά τρία περίφημα ιατρικά ο Μαρκήσιος έλαβε μικράν ποσότητα χοιρίνου λίπους, έγέμισε με αυτό άδιακρίτως όλα τά κενά δοχεία και τα περιέβαλε διά πρασίνου χαρτίου και άργυρας κλωστής. Έπάνω εις τώ πράσινον χαρτίον υπήρχε μία είκών, παριστώσα ένα σεβάσιμον ιατρόν, φέροντα τήθενον άστεροκέντητον, σκούφον μητερόν και γενειάδα λευκήν, εις την χείρα του έκράτει ράβδον συμβολικήν, περί την όποιαν ειλίσσοντο όφεις, έθεράπευε δε τώ πρό αυτού πλήθος έξ άνδρών, γυναικών και παιδιών, ως μόνην άμοιβήν άποδεχόμενος τās έγκαρδίδους αυτών εύλογίας. Και κάτωθεν της είκόνος ήτο άναγεγραμμένον: «Φραγκλίτης, ο έφευρέτης του άλεξιπερού».

Επ' αυτών των θαυμασίων εκείνου έλιξιρίου ήτο πατριαρχικής, τή άληθεία, άπλότητος. Ο ένδοξος χημικός ήντλησεν ύδωρ καθαρόν από την δεξαμενήν, την έν τώ μέσφ της αύλής, ή όποια έχηρησίμευε διά τώ πότισμα των ζώων. Και διά του πρωτογενούς τούτου ύγρου έγέμισε μίαν έκασοστήν φιαλίδον μαύρων, τάς όποιας έπωμάτισε διά σφραγίδος έκ κηρού, παριστώσης τώ έμβληματά των, δηλαδή δύο ίγδια δισταυρωμένα χιαστί και κάτωθεν: Τή πασχούση άνθρωπότῆτι. Τέλος ή έτικέτα με την όποιαν ο Μαρκήσιος περιέβαλεν έκάστην φιάλην του άγνοτάτου εκείνου ύδατος, άνέγραφε μεταξύ των άλλων και την εξής

«**Σπουδαίαν ειδοποιίδιν**: — Πάσα φιάλη μη φέρονσα την ύπογραφήν μου και τώ έμβλήμα μου κηρύσσεται παραποιημένη και οι νοθευταί καταδιώκονται δι' όλην της άσσηρήτης του νόμου.»

ρου, του άλεξιλάτου, του άλεξιβρόχου, του άλεξιηλίου και του άλεξιπτώτου.»

Έννοείται ότι τώ αυτό χοιρίον λίπος μετεβλήθη, μεταβαλλομένης μόνον της έτικέτας, εις άλοιφήν, εις παχύμυρον και εις βάλσαμον.

Ο εύφυής φαρμακοποιός έλαβε κατόπιν άπλου άλευρον άραβοσίτου — κοινοτάτου εις τώ χωρίον, — έγέμισε με αυτό διάφορα κυτία και διά της ίδιας μεθόδου τώ έκαμεν: όδοντόκονιν, καθάρσιον, φάρμακον κατά της ήμικρανίας, δηλητηριον προς έξολοθρευσιν των ποντικών: Και όλα αυτά, έννοείται, με την έγκρισιν πάλιν του Ιατροσυνεδρίου.

Κατόπιν έλαβεν άχυρον — ώ αυτό δά, ήτο άφθονώτατον μέσα εις τόν σιτοβολώνα! — τώ έκοψε λεπτά και κανονικά, τώ έτύλιξεν εις μικρά πακέτα και διά της μεθόδου της έτικέτας, τώ μετέβαλεν εις ασπαθόχορτον της Έλβετίας (φάρμακον διά πληγας) εις τέτον της Κίνας, και εις «χόρτον διά τους άσθενείς και τους έν αναρρώσει και έν γένει διά τους έχοντας άσθενή στόμαχον, να τώ ζεματίζουν και να τώ πίνουν σαν τώ σοά.»

Ηδη υπελείπετο μόνον ή κατασκευή του θαυμασιωτέρου όλων των ιατρικών, των έπινοηθέντων υπό του Μαρκήσιου «του άληθοῦς έλιξιρίου του Μαθουσαλά» (και τούτο με την έγκρισιν του Ιατροσυνεδρίου και με πρόνοιον έφευρέσεως.)

Άς προσθέσωμεν τώρα ότι ή όδηγία, ή όποια συνώδευε κάθε ιατρικόν, έκοσμείτο με την είκόνα που περιεγράφαμεν και άπηρίθμει, με τά αναγκαία πιστοποιητικά, όλας τās μυθώδεις και θαυμαστές θεραπείας, τās όποιας είχε κάμη τώ φάρμακον. Και οι πιστοποιήσιντες τά θαύματα ταῦτα ήσαν πάντοτε άσθενείς φανταστικοί, «κηρυχθέντες άνίτατοι υπό των ιατρών.»

Η συνταγή του θαυμασίου εκείνου έλιξιρίου ήτο πατριαρχικής, τή άληθεία, άπλότητος. Ο ένδοξος χημικός ήντλησεν ύδωρ καθαρόν από την δεξαμενήν, την έν τώ μέσφ της αύλής, ή όποια έχηρησίμευε διά τώ πότισμα των ζώων. Και διά του πρωτογενούς τούτου ύγρου έγέμισε μίαν έκασοστήν φιαλίδον μαύρων, τάς όποιας έπωμάτισε διά σφραγίδος έκ κηρού, παριστώσης τώ έμβληματά των, δηλαδή δύο ίγδια δισταυρωμένα χιαστί και κάτωθεν: Τή πασχούση άνθρωπότῆτι. Τέλος ή έτικέτα με την όποιαν ο Μαρκήσιος περιέβαλεν έκάστην φιάλην του άγνοτάτου εκείνου ύδατος, άνέγραφε μεταξύ των άλλων και την εξής

«**Σπουδαίαν ειδοποιίδιν**: — Πάσα φιάλη μη φέρονσα την ύπογραφήν μου και τώ έμβλήμα μου κηρύσσεται παραποιημένη και οι νοθευταί καταδιώκονται δι' όλην της άσσηρήτης του νόμου.»

Πιστεύσατέ το, μικροί μου άναγνώσται! Σχεδόν όλα τά μοναδικά εκείνα φάρμακα, τά θεραπεύοντα ριζικώς και αλανθάτως πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν, των όποιων αι πομπώδεις άγγελαί δημοσιεύονται εις την τετάρτην σελίδα των εφημερίδων, αυτοσχεδιάζονται διά μεθόδων τόσο άπλών όσφ και ή του Μαρκήσιου της Γαλόσσας. Είναι τώ ψεύδος μέσα εις φιάλην, εις φιαλίδιον, εις κυτίον ή εις δοχείον. Μήνον οι άνόητοι πίπτουν θύμα της άπάτης. Και πιστεύω προς τιμήν σας, ότι ποτέ δεν θά πληρώσετε ούτε τόν έλάχιστον φόρον εις τόν άναιδή αυτόν σαρλατανισμόν, όπως οι άπλοϊκώτεροι....

Άφ' ού έτελειώσαν όλα αυτά αι προτομασίαι, ο Μαρκήσιος εξεκίνησε, προηγουμένης ως πάντοτε της κακοφώνου όρχήστρας του, και μεταβάς έγκα-

Για ποῦ, παρακαλώ; (Σελ. 282, στήλ. β')

θιδρόθη υπερηφάνως εις την πλατείαν του χωρίου.

Η ένδυμασία του υπέστη μερικώς τροποποιήσεις, κατά τās απαιτήσεις του νέου επαγγέλματος. Ο Μαρκήσιος έφόρει παλαιόν ιμάτιον έρυθρόν με χρυσάς έπωμίδας, όμοιάζον πολύ με μεγάλην στολήν άγγλου στρατηγού, και μεγάλον τρίκογχον πύλον με φανταστικόν σήμα και πράσινον περόν.

Ο πάταγος της όρχήστρας, — της όποιας ο Γιαννάκης και ο Τάκης έξηκούλούθουν να είναι μέλη — συνήθροισε ταχέως κόσμον πολλόν περί τώ θριαμβευτικόν άρμα του τσαρλατάνου.

Επί τέλους ο Μαρκήσιος της Γαλόσσας επέβαλε σιγήν εις τους δεξιάν χείρα μέχρι τώ μετώπου, ως διά να χαιρετίση στρατιωτικώς τώ πλήθος, και στηρίζεσιν την άριστεράν επί του ισχίου του, έλαβε τόν λόγον και ώμίλησεν ως εξής:

(Έπειτα συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΕΡΟΥΛΑ

Δεν είναι δά και τόσο δύσκολο πράγμα να κανείς μαμμά, είπε μίαν ήμέραν ή Σμαράγδα εις την μητέρα της να ντύνη και να ξετύνη τώ παιδί της σαν νανε κούκλα και είναι και πλειό διασκεδαστικό' γιατί τώ παιδί είναι κούκλα που όμιλει που γελά που χορεύει που άπλώνει τά χέρια. Περισσότερη ευχαρίστησι θάχω να φροντίζω για ένα παιδάκι παρά για την κερένια κούκλα μου που μένει ακίνητη και δεν λέγει μηδ ένα ευχαριστώ.

— Λοιπόν νομίζεις πως μόνον ευχαριστήσεις έχουν αι μητέρες; είπεν ή Κυρία Σάθα.

— Και βέβαια! είπεν ή Σμαράγδα' άν θέλεις έγώ γίνομαι μαμμά 'ς τή Σοφία μας.

— Νομίζεις πως θά ειμπορέσης να τα καταφέρης; ήρώτησεν ή μητήρ.

— Ω, βέβαια, είπεν ή Σμαράγδα με πεποίθσιν.

— Δεν θά σου είναι πολύ δύσκολον να σηκώνεσαι πρωί πρωί και να περιποιήσαι τώ μικρό;

— Όχι, μητέρα.

— Νάχης άλλο 'ς αυτό τώ νοῦ σου διά να ιδής μήπως τώ λείπει τίποτε, να τώ προσέχης όλοένα μη έγγίση τίποτέ που μπορεϊ να τώ βλάψη;

— Όχι, μητέρα.

— Και άφ' ού τώ περιποιηθής όλη την ήμέρα νάχης τώ νοῦ σου 'ς αυτό και την νύκτα;

— Και την νύκτα...! είπεν ή Σμαράγδα τίποτε δεν έφοβήθη έως τώρα, αλλά τόν ύπνον τον ήγάπα την νύκτα...

Δεν πειράζει, είπε μετ' όλιγον. Και τί θά χρειάζεται ή Σοφία μας σαν κοιμάται;

— Πρέπει να βεβαιώνεσαι ότι είναι σκεπασμένη και δεν θά κρυώνη, να την σηκώνης όταν είναι άνάγκη... και να την έμποδίξης να βλέπη κακά όνειρα.

— Θα της διηγούμαι διασκεδαστικά παραμύθια πριν κοιμηθῆ' κ' έτσι δεν θά βλέπη κακά όνειρα.

— Καλά λοιπόν' εις πρώτην εύκαιρίαν θά σε βάλω να με αντικαταστήσης.

Μετά τινος ήμέρας ή μάμμη της Σμαράγδας ήσθηνήσεν, όχι πολύ βαρέως, άλλ' άρχετα' ώστε να γίνη άνάγκη να υπάγη να την ιδη ή κυρία Σάθα.

Η πόλις εις την όποιαν κατόκει ή μάμμη ήτο μακράν, ώστε ή κυρία Σάθα δεν ήδύνατο να υπάγη και να έπιστρέψη αθημερόν. Απεφασίσθη λοιπόν ν' άναχωρήση την έσπέραν και να διελθη όλην την ήμέραν με την μητέρα της και να έπιστρέψη την επάυριον.

Η εύκαιρία ήτο κατάλληλος, διά να δοκιμάση τās καλās διαθέσεις της Σμαράγδας.

— Νά που έγινεν ἡ ἐπιθυμία σου, τῆ εἶπεν ἡ μήτηρ της. Ἀφίνω εἰς τὴν φύλαξίν σου τὴν Σοφία μας ἕως ὅτου νὰ ἔλθω, σὺ θὰ εἶσαι ὑπόλογος δι' ὅ,τι κάνει.

Ἡ κυρία Σάθα ἔδωκε πολλὰς παραγγελίας εἰς τὴν θυγατέρα της ἐπὶ τέλους δέ τῆ εἶπε :

— Ἄν εὕρῃς πολὺ δύσκολον τὴ δουλεία, φώναξε τὴν Ἀναστασία· ἀλλὰ σε εἰδοποιῶ ὅτι τῆς ἔδωκα διαταγὴ νὰ σε ἀφίην ὅπως διόλου ἐλεύθερη, καὶ μόνον ἂν τὴν προσκαλέσῃς νὰ ἔλθῃ.

— Ὡ, εὐχαριστῶ, μητέρα· μὴ σε μέλη· δὲν θὰ τὴν χρειασθῶ.

Ἡ μικρὰ Σοφία εἶχε πλαγιάσῃ πρὶν ἀναχωρῆσῃ ἡ μήτηρ της, καὶ τὸ κρεβάτακι της μετεκομίσθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς της χωρὶς νὰ το ἐνοήσῃ· ἐκοιμάτο τὸσον βαθεῖά!

Δὲν συνέβη ὁμῶς τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὴν Σμαράγδα· ἐκείνην τὴν νύκτα ἦτο ὅπως διόλου ἀνήσυχος· δὲν ἠδύνατο οὔτε ἐτόλμα νὰ κοιμηθῇ, ἐκ φόβου μήπως ἡ μικρὰ ἀδελφὴ της λάβῃ εἰς τίποτε τὴν ἀνάγκην της· καὶ ὅτε δὲ ἀπὸ τὸν κόπον ἐκλείσῃ τέλος τὰ βλέφαρά της, δὲν ἐκοιμήθη μετὸ τὴν συνήθειάν της ἡσυχίαν.

Διὰ τοῦτο ὅτε ἐξημέρωσε ἦτο καταμουδιασμένη ἀπὸ τὴν κούρασιν. Ἀλλὰ ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά της, ἐσηκώθη ἀμέσως διὰ νὰ προφθάσῃ νὰ ἐνδυσθῇ καὶ νὰ εἶνε ἑτοιμος ὅταν θὰ ἐξυπνήσῃ ἡ Σοφία.

Ἡ Σμαράγδα εἶχεν ἤδη πρὸ ἀρκετῆς ὥρας ἐνδυσθῆ πρὶν νὰ ἐξυπνήσῃ ἡ Σοφία.

Ἡ μητέρα οὖν λοιπὸν ἐσκέφθη τότε νὰ τακτοποιήσῃ τὸ δωμάτιον, καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ φορέματα τοῦ παιδιοῦ της· ἔπειτα δὲ ἐπερίμενε.

Τὸ παιδίον ὁμῶς δὲν ἐξύπνα.

Τέλος πάντων ἐξύπνησε, καὶ κατ' ἀρχὰς ἐξέβαλε μικρὸν παράπονον, ἔπειτα ἤρχισεν νὰ ξεφωνίζῃ: Μαμμὰ! Μαμμὰ!

— Σήμερα εἶμαι ἐγὼ ἡ μαμμὰ, εἶπεν ἡ Σμαράγδα.

— Ὅχι, δὲν εἶσαι σὺ, θέλω τὴ μαμμὰ!

Ἡ Σμαράγδα εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφούλαν της ὅτι ἡ μητέρα ἐπῆγε νὰ κάμῃ περίπατον καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ ἔς ὀλίγον.

Τὰ κλαύματα ἐδιπλασιάσθησαν.

Ἡ Σμαράγδα ματαίως προσεπάθει νὰ καθυσιγάσῃ τὸ παιδίον, καὶ ἐλυπεῖτο πολὺ βλέπουσα ὅτι δὲν τὸ κατῴρωνε μὲ κανένα τρόπον. Τῆς ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ προσκαλέσῃ τὴν Σταυρούλαν· ἀλλ' ἀμέσως ἐξηγήθη ἡ φιλοτιμία της.

— Ἀπὸ τώρα; εἶπε, νὰ φανῶ εὐθὺς εὐθὺς πως δὲν ἔλεγα σωστά;

Τότε ἔλαβε νέαν ὑπομονήν, καὶ ἤρχισεν νὰ διηγῆται εἰς τὴν Σοφίαν ἐν ὠραιότατον παραμῦθον· ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ περισσότερον ἐνδιαφέρον μέρος, διέκοψε τὴν διήγησίν της καὶ εἶπε:

— Ἐλα, Σοφία μου, σήκω· θὰ σου εἰπῶ τὸ τέλος ὅταν σηκωθῆς.

— Ναι, ναι, εἶπεν ἡ Σοφία καὶ ἠπλώσε τοὺς δύο βραχίονάς της.

Νά, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ κρεβάτακι της· ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ ὅλον· πρέπει καὶ νὰ τὴν ἐνδύσῃ. Ὅτε ἡ Σοφία εἶδε τὸ νερόν καὶ τοὺς σπόγγους ἤρχισαν τὰ βάσανα. Ἐκρυσπε τὸ πρόσωπόν της, ἔτρεχεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς τὰς γωνίας τοῦ δωματίου μὲθ' ὅλας τὰς ἀπειλὰς τῆς Σμαράγδας, ἥτις ἦτο κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἀνυπομονήσιν.

— Ἄν ἡ Ἀναστασία ὡς τόσο ἦτο ἐδῶ, θὰ μ' ἐβοήθουσε· εἶπε μὲ τὸν νοῦν της.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον:

— Ὡ, ὄχι, δὲν θὰ τὴν φωνάξω! εἶπα πῶς θὰ τὰ καταφέρω ὅλα μόνη μου.

Τότε κατέφυγεν εἰς ἕν στρατήγημα.

— Σὺν δὲν ἔλθῃς νὰ σε πλύνω καὶ νὰ σ' ἐνδύσω θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ μόνη νὰ συναντήσω τὴν μητέρα. Ἡ φοβέρα αὐτὴ ἔφερε τὸ ἀποτελεσμά της. Ἡ Σοφία ἀφῆκε νὰ τὴν ἐνδύσῃ ἡ ἀδελφὴ της. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο εὐκόλον.

Τέλος πάντων τὸ κατῴρωνε σχεδὸν μόνον ἡ ζώνη μὲν ἀκόμῃ· ἡ Σμαράγδα δὲν ἠμπόρεσε νὰ δίσῃ ἕνα φιογγόν ὅπως πρέπει· τὸν ἔδενε, τὸν ἔλυνε, τὸν ἐξανάλυνε, ἐν ᾧ ἡ Σοφία κουρασθεῖσα νὰ μὴν ὄλῃ τὴν ὥραν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἐκινεῖτο, καὶ πάντοτε ἐκτύπα τὰ ποδαράκια της χωρὶς νὰ συλλογίζετα ἂν ἐδυσκόλευε τὸ ἔργον τῆς ἀδελφῆς της.

Ἡ Σμαράγδα ἔχασεν ὅλον τὸ θάρρος καὶ ὅλην τὴν ὑπομονήν της, καὶ τὴν κατέλαβε θυμὸς, διότι δὲν ἠμπόρει νὰ κάμῃ τίποτε καὶ τὴν ἐπῆραν τὰ κλαύματα.

Ἡ Σοφία ἔστρεψε καὶ τὴν εἶδε μὲ ἐκπληξίν.

— Δὲν θέλω νὰ κλαῖς, νά! εἶπε, καὶ τὴν ἐνηγγαλίσθη εἰς τὸν λαιμόν.

— Ἡ Σοφία εἶνε καλὴ! εἶπεν ἡ Σμαράγδα, τὴν ὁποίαν ἡ θωπεία ἐκείνη ἐκκινε νὰ λησμονήσῃ ὅλους τοὺς κόπους καὶ ὅλα τὰ βάσανα.

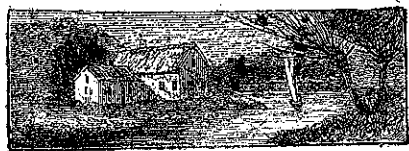
Καὶ αὐτὴ ἐφίλησε τὴν ἀδελφὴν της, εἰς τὸ γλυκὺ δὲ ἐκεῖνο ἐναγκαλισμα ἐλησμονήσῃ τὸν μικρὸν ἐγωϊσμόν της.

— Ἐλα, θὰ πάμε νὰ εὕρωμε τὴν Ἀναστασία γὰ νὰ σ' ἐνδύσῃ καλὰ ἐκείνη.

Ὅτε ἐπέστρεψεν ἡ κυρία Σάθα ἡ Σμαράγδα διηγῆθη εἰς αὐτὴν τί συνέβη, καὶ ῥιφθεῖσα εἰς τὴν ἀγάλην τῆς τῆ εἶπε:

— Ὡ, μητέρα, μητέρα! Πόσο δυσκολώτερο ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζα εἶνε νὰ εἶνε κανεὶς μητέρα, καλὴ μητέρα οὐκ ἔστιν· ὅσοι καλωσύνη καὶ ὑπομονὴ ἔδωκε ὁ Θεὸς εἰς τὰς μητέρας διὰ νὰ ἴκανοῦν νὰ ἀνατρέφουν τὰ παιδάκια τῶν!

Σοφία Δημοῦ

Ο ΤΡΥΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΑΚΗ

Ὁ Ἀδρακτᾶς καὶ ἡ γυναῖκά του ἔζων εὐτυχισμένοι εἰς μίαν μοναχικὴν καλύβην.

Εἰς ἀπόστασιν μιᾶς ὥρας περίεξ δὲν ὑπῆρχε κατοικία, ἀλλὰ δὲν ἐστενοχωροῦντο διὰ τοῦτο· εἰργάζοντο ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐσπέραν ἀνεπαύοντο διηγούμενοι τί ἔκαμιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Πλησίον τῶν ἐμαγάλωναν τὰ δύο παιδία τῶν ἐτῶν δέκα.

Ὁ Σταυράκης καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἡ Σταυρούλα ἐγεννήθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἦσαν δίδυμοι. Ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ καὶ τὰ παιδία ἠγαπῶντο μὲ τρυφερότητα, τὸ ὅποσον ἤρκει διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν· ἀλλ' εἶχον καὶ ἄλλους λόγους νὰ εἶνε εὐχαριστημένοι· τὸ κτήμα τῶν ἔδωσε καλὸν καρπὸν καὶ ἔζων μὲ κάποιαν ἀνεσίαν.

Μίαν ἡμέραν ἐσηκώθησαν πολὺ πρῶί, ἐν ᾧ δὲ ἡ μήτηρ βοηθουμένη ἀπὸ τὴν Σταυρούλαν, ἠτοίμαζε τὸ πρόγευμα, ὁ Ἀδρακτᾶς καὶ ὁ Σταυράκης ἔκαμνον προετοιμασίας διὰ τὸν τρύγον.

Ἐπρεπε νὰ πλύνουν τὸν κάδδον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἔθετον τὰς σταφυλάς, νὰ θέσσω νὰ βαρέλια ὅπου θὰ ἔθετον τὸν οἶνον, νὰ ἴδουν ἂν ὅλα ἦσαν εἰς καλὴν κατάστασιν· ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία ἐγένετο μὲ χαρὰν, διότι τὰ κλίματα ἦσαν κατὰφορτα μὲ σταφυλάς, ὁ δὲ Ἀδρακτᾶς ἐπανελάμβανε μὲ εὐχαριστήσιν:

— Δὲν πιστεύω νὰ μάς φθάσουν τὰ βαρέλια μας φέτος.

Ἐν ᾧ ἐπρογευματίζεν εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Αὐρίον θὰ σηκωθῶμεν ἀπὸ τὴν αὐγὴν καὶ θὰ πάμε νὰ τρυγήσωμε καὶ ἀφ' οὗ δὲν ἔχω τίποτε νὰ κάμω σήμερα θὰ πάω νὰ κόψω τὴν βαλανιδιά που ξηράθηκε φέτος.

— Καλὰ, ἔς τὸ καλὸ, ἄνδρα, καὶ ἔχε τὸ νοῦ σου.

Ἀλλὰ φεῦ! πρὶν βραδιάσῃ, ὁ δυστυχὴς Ἀδρακτᾶς ἐκεῖτο εἰς τὸ ἔδαφος, διότι εἰς κλάδος ἄρουρ πεσὼν ἔθραυσε τὴν κνήμην του.

Ἡ δυστυχὴς γυναῖκα του, βοηθουμένη ἀπὸ τὰ δύο παιδία της, ἐξῆλπιωσε τὸν πληγωθέντα εἰς τὴν κλίνην του, ἀφ' οὗ δὲ παρήγγειλε εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Σταυρούλαν νὰ τῷ δώσουν νὰ πῆν, νὰ μὴ κάμνουν θόρυβον, καὶ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶν ἀπὸ πλησίον του, ἀνεχώρησε τρέχουσα διὰ νὰ φωνάξῃ τὸν ἰατρόν.

Κατ' εὐτυχίαν τὸν συνήντησε κατ' ὄδον ἐπιστρέφοντα ἀπὸ ἕνα ἀσθενοῦ. Ἐπέστρεψε λοιπὸν μαζί του, καὶ ἤλθε γρηγορώτερα ἀφ' ὅ,τι εἶχε φαντασθῆ.

Τὸ κτύπημα τοῦ Ἀδρακτᾶ δὲν ἦτο πολὺ σοβαρὸν· ἐν τούτοις ἀπῆτει πλήρη καὶ παρατεταμένη ἡσυχίαν.

Ὁ ἰατρός, ὅστις ἦτο πολὺ ἐπιδέξιος χειρουργὸς ἔθεσε τὴν κνήμην τοῦ Ἀδρακτᾶ εἰς τὸ μέσον δύο σανιδίων καὶ περιεσφιγξεν αὐτὴν διὰ λωρίδων ὑφασμάτος ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ κινήται· ἔπειτα ἀνεχώρησεν ἀφ' οὗ εἶπεν ὅτι ἂν ἔμεινεν ἡσυχος θὰ ἰατρεύετο ἐντελεῶς μετὰ σαράντα ἡμέρας.

Σαράντα ἡμέρας νὰ μὴ κινήθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του! Ἦτο φοβερόν.

Τὴν ἐσπέραν ὁ Ἀδρακτᾶς ἦτο καλλιτέρα· ἐκοιμήθη καλὰ, τὴν ἐπαύριον ὁ πόνος ἐπέρασε, ἡ μόνη δὲ στενοχωρία τοῦ Ἀδρακτᾶ ἦτο ὅτι ἔμεινεν ἐξηπλωμένος χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε. Καὶ τοῦτο ἴσα-ἴσα, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ τρύγου!

— Μὴν ἀνησυχῆς, ἄνδρα μου, εἶπεν εἰς τὸν Ἀδρακτᾶν ἡ γυναῖκα του· αὐρίον θὰ πάμε νὰ τρυγήσωμε τὰ σταφύλια· σήμερα εἶμαι κάπως κουρασμένη καὶ ἔχω ζάλη ἔς τὸ κεφάλι.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἡ δυστυχὴς δὲν ἠμπόρεσε νὰ σηκωθῆ· εἶχε πυρετόν· ἡ Σταυρούλα τῆς ἔδρασε ζεστόν καὶ ὁ Σταυράκης ἐπῆγε νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἰατρόν.

Οὐδὲ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην.

Τότε ὁ Σταυρὸς εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του:

— Χωρὶς ἄλλο, εἶπεν, ἡ μητέρα ἀρρώστησε προχθὲς ποῦ πῆγε νὰ καλέσῃ τὸν ἰατρόν. Ἐπῆγε τρέχοντας ἦτο κατὰδρωμένη· καὶ θὰ ἐκρύωσε ἔς ἀμαξάκι τοῦ ἰατροῦ. Νά μὴ τὴν ἀφήσωμε νὰ σηκωθῆ. Τί λές, Σταυρούλα, τρυγούμε οἱ δύο μας;

Καὶ ἡ Σταυρούλα αὐτὸ ἤθελε· καὶ οἱ δύο λοιπὸν ἐμῆθκαν εἰς τὸ δωμάτιον μὲ ἦθος ἀποφασιστικόν.

Ἡ δυστυχὴς μητέρα ἐμεδίασε θλιβερῶς ὅταν τὰ παιδία τῆ ἀνεκοίνωσαν τὸ σχέδιόν των.

— Καίμενα παιδάκια μου, εἶπεν ἂν ἦσθε μεγαλειότερα, αἱ, δὲν λέγω, θὰ τὰ καταφέρνατε ὅπως ὅπως· μὰ εἰσθε μονάχα δέκα χρόνων!

Ἡ Σταυρούλα, ἡ ὁποία ἦτο ἐξυπνὴ ὅπως πολλὰ κοράσια, εἶπεν ὅτι ἀφ' οὗ ἦσαν δύο, μαζωμένοι ἐγένοντο εἴκοσι χρόνων.

Ὁ Σταυρὸς διεβεβαίωσεν ὅτι ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμιν ὁ πατήρ του τὸν παρασμένον χρόνον, ἡ δὲ μήτηρ του συγχινηθεῖσα ἀπὸ τὴν προθυμίαν τοῦ υἱοῦ της, ἔδωκε τὴν ἀδειαν νὰρχίσῃ ἀπὸ αὐρίον ἡ ἐργασία.

Ἡ Σταυρούλα ἔμεινεν εἰς τὸ σπιτὶ τὸ πρῶί, διὰ νὰ περιποιήτῃ τοὺς δύο ἀσθενοῦς· κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Σταυρὸς ἐμάζευσε σταφύλια, τὰ ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς ἕνα μεγάλον κάδδον. Τὸ μεσημέρι ἐπροσκάλεσε τὴν ἀδελφὴν του, ἔπλυνεν καὶ οἱ

δύο πολὺ, πολὺ τὰ ποδαράκια των, ἡ Σταυρούλα ἐκάρφωσε ὑψηλὰ τὸ φόρεμά της, καὶ μὲ μίαν σάλα κατέθησαν εἰς τὸν κάδδον, ὁ ὁποῖος ἦτο βαθύς.

Μὲ τὰ ποδαράκια των ἐπάτησαν τὰ σταφύλια· ἔπειτα ἐπείνασαν καὶ ἀνέβησαν νὰ γευματίσουν καὶ νὰ ξεκουραστοῦν λιγάκι.

Ἡ μητέρα τῶν παιδίων ἐπεδοκίμασε ὅσα εἶχον κάμῃ τὰ δύο παιδία. Ἦτο κατὰ τι καλλίτερα, ἀλλ' εἶχεν ἀκόμῃ πολλὴν ζάλην. Ἐν τούτοις τὰ δύο παιδία εἰργάζοντο μὲ τόσῃ εὐχαριστήσιν ὥστε δὲν ἀνησυχῆ διόλου.

Μετὰ μεσημέριον ὁ Σταυρὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἀμπέλι παρακολουθούμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του τώρα, τόσον δὲ καλὰ εἰργάσθησαν καὶ οἱ δύο, ὥστε τὴν ἐπαύριον ὅλα αἱ σταφύλαι ἦσαν εἰς τὸν κάδδον καὶ ἦσαν πατημέναι ἀπὸ τὰ τέσσαρα ποδαράκια.

— Τώρα, παιδί μου, εἶπεν ὁ Ἀδρακτᾶς εἰς τὸν υἱόν του, δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς ἄλλο παρὰ νὰ περιμένῃς τὸ κρασί θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ αὐρίον νὰ βράζῃ.

— Πατέρα, εἶπε τὸ παιδίον, ἕως τώρα ἐνοιῶθα τί ἔκαμα· ἀλλὰ πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ βράσιμο τοῦ κρασιοῦ χωρὶς φωτιά;

— Πῶς ὁ μούστος που εἶνε τόσον θολὸς θὰ καθαρίσῃ; Πῶς θὰ γίνῃ ἄλλο κόκκινον;

— Τώρα πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς, ἔχεις πολλὴν ἀνάγκη νὰ ἡσυχάσῃς καὶ σὺ καὶ ἡ ἀδελφὴ σου. Αὐρίον ποῦ θὰ μείνετε μαζί μου θὰ σας πῶ τί ξέρω δι' αὐτὸ που μ' ἐρωτᾷς.

Τὴν ἐπαύριον τὰ δύο παιδία ἐκάθισαν πλησίον τῆς κλίνης τοῦ πατρὸς των· οὗτος δὲ εἶπε τὰ ἐξῆς εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ εἰς τὴν Σταυρούλαν:

— Ἐξέρετε βέβαια πῶς τὸ κρασί γίνεται ἀπὸ τὸν χυμὸν τῶν σταφυλῶν; ἔξέρετε ἀκόμῃ πῶς τὰ σταφύλια ἔχουν μέσα τὸν ζάχαρι. Ὅταν λοιπὸν ἕνα ὑγρὸν που ἔχει μέσα τοῦ ζάχαρι, τ' ἀφήσουν μονάχο του, αὐτὸ βράζει ὡς νὰ το εἶχε βάλῃ κανεὶς ἐπάνω ἔς τὴν φωτιά. Αὐτὸ λέγεται ζύμωσις· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ὕλη ἡ ὁποία περιέχει ζάχαριν ἀποσυντίθεται καὶ σχηματίζονται δύο διαφορετικὰ πράγματα. Τὸ πρῶτον εἶνε τὸ οἶνον· πνευμα μὲ τὸ ὅποσον κάμνουν τὰ σπύρτα καὶ τὴ ρακί, τὸ ἄλλο εἶνε ἕνα ἀέριο, ποῦ δὲν φαίνεται, ὡς τὸν ἀέρα, καὶ ἀναβαίνει καὶ ζητεῖ νὰ περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ὄγκον τῶν πατημένων σταφυλῶν. Ἀπ' αὐτὸ προέρχεται τὸ βράσιμο που μπορεῖτε νὰ ἰδῆτε αὐτὰς ἡμέρας ἔς τὸ πατητήρι. Ἀναβαίνοντας παίρνει μαζί του τὰς ἀκαθαρσίας. Ἄν τὸ πατητήρι ἦτο εἰς μέρος κλειστὸ, δὲν θὰ σας ἄφιναν νὰ πλησιάσετε ὅσο βαστᾷ ἡ ζύμωσις, γιατί τὸ ἀέριο που βγαίνει, τὸ ἀνθρακικὸν ὄξιόν ὅπως τὸ λέγουσιν, εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ το ἀναπνεύσῃ κανεὶς. Δὲν ἔχει οὔτε ὄσμήν,

οὔτε χροῶμα, μολοταῦτα εἰμπορεῖ νὰ φαρμακώσῃ σὲ ὀλίγα λεπτά ἐκεῖνον ποῦ το ἀναπνεύσῃ. Ἀλλὰ τὸ μέρος ὅπου εἶνε ὁ κάδδος εἶνε ἀνοικτό, τὸ ἀέριο βγαίνει ἔξω καὶ δὲν εἶνε φόβος. Τὸ ἀέριο, εἶπαμε, βγαίνει, μὰ τὸ οἶνόπνευμα μένει· αὐτὸ κάνει τὸ κρασί.

— Ἐκατάλαβες; εἶπεν ὁ Ἀδρακτᾶς πρὸς τὸν υἱόν του.

— Ναι, καὶ ἂν θέλῃς, μπορῶ νὰ σου πῶ λέξι πρὸς λέξι ὅσα μου εἶπες.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀδρακτᾶς, πῆγαινε νὰ ἰδῆς ἂν ἄρχισῃ ἡ ζύμωσις· μὴ σκύβῃς καλὸ ἐπάνω ἀπὸ τὸν κάδδον καὶ μὴ μένης πολλὴ ὥρα ἐκεῖ κοντά. Μὴ λησμονήσῃς ὅσα σοῦ εἶπα διὰ τὸ ἀνθρακικὸν ὄξιόν που βγαίνει.

— Τὸ κρασί βράζει! εἶπεν ὁ Σταυρὸς μετὰ τινος σιγῆς.

Ἡ κατάσταση τῆς μητρὸς ἐκαλλιτέρευσε· ἐσηκώθη καὶ ἠτοίμασε καλὸν γεῦμα διὰ τοὺς μικροὺς τρυγητάς.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Σταυρὸς ἦνοιξε τὴν κἀνούλαν καὶ ἔβγαλε κρασί καθαρὸν καὶ το ἔφερον εἰς τὸν πατέρα του.

— Λαμπρό! εἶπεν ὁ Ἀδρακτᾶς ἀφ' οὗ το ἐγεύθη· τώρα πρέπει νὰ το βάλω μὲν εἰς τὰ βαρέλια.

Ἡ μήτηρ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Σταυρούλας ἐβοήθησε τὰ παιδία, ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσεν πρὸ τῆς ἐσπέρας.

Ὅταν τὰ δύο βαρέλια ἐγέμισαν, ὁ Σταυρὸς παρατήρησεν ὅτι ἔμεινεν ἀκόμῃ ἀρκετὸν εἰς τὸν κάδδον.

— Ὅταν εἰς δέκα ὀκτάδες ἀκόμῃ καὶ δὲν ἔχομε βαρέλι.

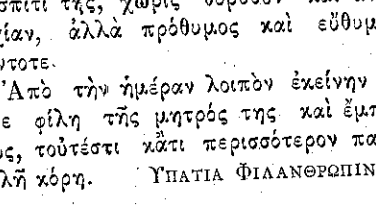
— Γέμισε μποτίλιες· μὰ τήραξε νὰ μὴ της γεμίσης ὡς ἀπάνω, γιατί ἡ ζύμωσις δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμῃ, θὰ ἀρχίσῃ σιγανὰ καὶ τὸ ἀέριο, ὡς δὲν μπορεῖ νὰ βγῆ θὰ σπᾶσῃ τῆς μποτίλλιας.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Σταυράκης ἔμαθε πῶς κάμνουν τὸ κρασί· μὲ τὸν τρόπον του δὲ εἰλκυσε τὴν ἐκτίμησιν τοῦ πατρὸς του, ὁ ὁποῖος εἶδε μὲ χαρὰν ὅτι εἰς τὴν δύσκολον ἐκείνην περίστασιν ὁ υἱὸς του ἐφῆρθῃ ὡς νὰ ἦτο μέγας.

Καὶ ἡ Σταυρούλα ἐπίσης ἔμαθε πῶς μία κόρη εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὠφέλιμος εἰς τὸ σπιτὶ της, χωρὶς θόρυβον καὶ ἀνησυχίαν, ἀλλὰ πρόθυμος καὶ εὐθυμος πάντοτε.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην ἔγινε φίλη τῆς μητρὸς της καὶ ἐμπιστος, τούτῃστι κατὶ περισσότερον παρὰ ἀπλῆ κόρη.

ΥΠΑΓΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΒΑΓΚΟΣ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΩΤΗΡ

Η σελήνη λάμπει επί των βράχων, οφτίνες ύφουνται απ' εδω και απ' εκεί των οχθών της Τσερνάγιας. Μία ώρα, τρέμουσα άκτις πίπτει εις το ποτάμιον, το μελαγχολικόν και σκοτεινόν, το όποτον δικαίως φέρει το όνομα Τσερνάγια, το μαύρον.

Εύτυχώς ουδεις ρώσος σκοπός, ουδεις ώπλισμένος Κοζάκος φαίνεται επί των βράχων, διότι εις την τρέμουσαν εκείνην λάμψιν θα έβλεπε να πλησιάζη βραδέως εις την οχθην μίαν λέμβον εις την όποιαν επέβαινον άνθρωποι φορούντες στακτερούς μανδύας. Και η άκτις εκείνη της σελήνης θα έδεικνυε τον χρυσοϋν σπινθηρισμόν μιās έπωμίδος και την χαλυδδίνην λάμψιν των λογχών, αίτινες ήσαν έμπηγμένα εις το άκρον των όπλων.

Ητο εποχή πολέμου. Ο Ναπολέων και ο Αλέξανδρος, οι δύο κύριοι του κόσμου κατά τους χρόνους εκείνους, ήθελον να καταστρέψουν ο εις τον άλλον. Οτε ο πόλεμος έρημόνει χώραν τινά, και η ώραιότερα αν εινε, δεν υπάρχουν πλέον ουτε παιδραί ήμέραι ουτε ήσυχουι νυκτες, ουτε άπόλαυσις, ουτε έλπίς μόνον τρομεραί σκηναί σφαγής και θανάτου, όπου οι άνθρωποι θανατώνουν ανθρώπους.

Ο ύπολοχαγός Αλλαίν δε Κεργοελ, νεαρός γάλλος αξιωματικός, πρδ όλίγου εξέλιθών εκ της στρατιωτικής σχολής, έλαθεν άδειαν παρ' ανωτέρου αξιωματικού να ένεργήση κατόπτευσιν.

Ο Αλλαίν όρθος εις την πρώραν της λέμβου, αποφασιστικός, προσεκτικός ως άνθρωπος πηγαίνων να εξετάση άγνωστον χώραν και έτοιμος να πολεμήση, ήτο λυπημένος ο νοϋς του έτρεχεν άλλου. Είχεν ανατραφή επιμελώς από δύο γυναίκα, αίτινες τον ήγάπων πολύ, την μητέρα του και την μάμην του και έσκέπτετο ότι βεβαίως η άγάπη της πατρίδος εινε πολύ ιερδν πράγμα, απ' ου δι' αυτήν έφυγε μακράν από τα αγαπητά εκείνα όντα, χωρις να λυπηθη και πολύ, και ήλθε να πολεμήση εναντίον ξένων, εναντίον ανθρώπων τους όποιους δεν έγνώριζε, και πρδς τους όποιους δεν ήσθάνετο κανέν μίσος.

Πρδ μικρού άκόμη ειχε δείξη ότι ουδεμίαν έχηροπάθειαν ειχε κατά των δυστυχών ρώσων χωρικών.

Οτε το σύνταγμα του ένεφανίσθη εις την εισοδον ενός χωρίου, ακολουθοϋν τα ίχνη ενός στρατιωτικού σώματος, το όποτον ειχε συνάφη εκεί μάχη, ειδη συγκεχυμένως κάτι όμοιάζον πρδς άνθρωπιαν σωμα, να κινήται πλησίον των καταπιπτόντων τοίχων ήρειπωμένης καλύθης. Πλησιάζας άθροβώς εϋρεν εκεί έν παιδιον ώχρδν και περίτρομον, το ό-

ποιον εκράτει την κεφαλήν του εις τας χείρας του, συμμαζευμένον επί του ύγρου εδάφους.

Βαθέως συγκινηθείς εθώπευσε το δυστυχές παιδιον, το όποτον καθως ειδη τον αξιωματικόν έτρεμεν άκόμη περισσότερον και έστρυσμόνετο εις την γωνίαν, ως ο λαγώς χαρώνει ύπδ το χόρτον όταν ακούη τα βήματα του κυνηγού.

Ο αξιωματικός ερωτήσας το παιδιον έμαθεν ότι ονομάζετο Ιβάν, η επί το οικιότερον Βάγκος, κατόκει εις άλλο χωρίον και ότι πρδ δύο ήμερών ήλθε να επισκεφθη ένα συγγενή του, χωρικόν του καταστραφέντος χωρίου. Καθως έπλησίασεν ο γαλλικός στρατός όλοι οι χωρικοί ειχον φύγη τρέχοντες ως τρελλοι εις τους βάλτους η τα περίξ δάση.

Εις την σύγγεσιν εκείνην ο συγγενής του έλθσμόνησε τον Βάγκον και τώρα δεν ειξευρε τί έμελλε ν' απογίνη. Επεινά, εκρύωνε, και έν τούτοις δι' έν μόνον πράγμα έφρόντιζε, πως να κρυφθη. Ειδεμη οι ξένοι εκείνοι στρατιώται, των όποιων τα όπλα έπέφερον τόσην καταστροφήν, θα τον έπιανον και θα τον εφόνευον χωρις άλλο. Και δεν θα επανέδλεπε ποτέ το χωριον του και την μητέρα του.

Ο γάλλος αξιωματικός ακούσας την διήγησιν του παιδιου, τόσον συνεκινήθη ώστε παρ' όλίγον να κλαύση. Εσυλλογίσθη τί θα έγινετο και αυτός αν εις αυτήν την ήλικίαν ευρίσκετο μόνος και έρημος, κρυμμένος εις μερικους πεσμένους τοίχους δια να σωθη. Ποίαν άνησυχίαν θα ήσθάνετο η μήτηρ του;

Ταυτα συλλογισθείς ο νεαρός αξιωματικός έπληροφορήθη ότι το εϋπλαγγον σχεδίον του επέτυχε. Ο γέρων ιουδαίος Μόσζην, όστις έχρησίμευεν ως διερμηνεύς εις τους γάλλους, πωλδν συγγρόνως και γούνας εις αυτούς, ήλθε και άνηγγειλεν, ότι δεν εδυσκολεύθη να αποστείλη τον μικρόν Βάγκον εις την πατρίδα του.

Μόλις εξήλθεν από το δάσος εις το όποτον ευρίσκετο η έρημωθεσσα καλύθη, το παιδιον ανεγνώρισε τον δρόμον όστις έφερεν εις το χωριόν του. Εν φ' με χαράν διευθύνετο, εις τον δρόμον τούτον συνήτησαν ένα χωρικόν γείτονα όστις ανέλαβε να φέρη το παιδιον εις την μητέρα του.

Η σελήνη έχώθη εις τα σύννεφα, η λέμβος προχωρεί μυστηριωδώς, και οι άνδρες, όρθοι, προσηλωμένοι έχοντες εις την οχθην το βλέμμα, μόλις διακρίνουν να διαγράφωνται εις το σκότος οι λόφοι, οι βράχοι. Προχωροϋν πρδς το άγνωστον, ίσως πρδς τον θάνατον.

Εν τούτοις πρέπει να προχωρήσωσι. Εδω μόν κυματίζει η σημαία. Εκεί κάτω δε η Πατρίς παρατηρεϊ. Τα νέφη

απομακρύνονται όλίγον κατ' όλίγον, και ώχρον φως πίπτει επί της οχθης. Εις το ασθενές εκείνο φως ο ύπολοχαγός κύφας διακρίνει εις την οχθην μικράν έσοχήν αποτελοϋσαν ειδος κολπίσκου. Εκεί έλαβε διαταγήν ν' αποθιβασθη και να προχωρήση επεिता με φρόνησιν.

Οι κωπηλάται παύουν την κωπηλασίαν, η λέμβος εσταμάτεις. Ο αξιωματικός όρμα έξω δια της μιās χειρός κρατών το ξίφος με την άλλην δεικνύει τον δρόμον εις τους στρατιώτας.

Την αυτην στιγμήν δυναται κραυγαί ακούονται όπισω από τα δένδρα. Νάτοι, σκοτώστε τους! επάνω τους.

Με τας φωνάς αυτάς αναμιγνύονται πυροβολισμοί, συριγμοί σφαιρών, και διακρίνονται ξιπολόγγαι και περικεφαλαται εις το σκότος. Αρχίζει η μάχη οι δε δυστυχεϊς στρατιώται, τόσον όλίγοι δεν ειμποροϋν ν' αντισταθοϋν επί πολύ.

Πίπτουν ο εις μετά τον άλλον, αίματωμένοι τα σώματά των εξαπλοϋνται εις την οχθην η πίπτουσιν εις τον ποταμόν, του όποιου τα μαύρα ύδατα κλείονται επάνωθεν των με πένθιμον παφλασμόν.

Οι νικηταί Ρώσοι καθαρίζουσι τας λεπίδας των ξιπολόγγων των και επιστρέφουν εις το φρουρίον των, απ' ου επείσθησαν ότι τριγύρω των όλα εινε ήσυχια.

Η νεκρική εκείνη ήσυχία επί της οχθης διαρκεί το ύπόλοιπον της νυκτός μόλις ήρχιζε να γλυκοχαράξη μορφαί άόριστοι διαγράφονται ύπδ τα δένδρα και συγκεχυμένα βήματα προσεγγίζουσι. Εινε χωρικοί των περίξ χωριών, πτωχοι άνθρωποι, οφτινες ακούσαντες τον κρότον των πυροβολισμών έρχονται να ίδουν μη ευρίσκειται τίποτε επί των πτωμάτων.

Εν φ' οι δυστυχεϊς εκείνοι άνθρωποι ήσχολοϋντο εις το έργον εξεφανα ακούεται κραυγή, κραυγή παιδιου.

Νά τος, αυτός εινε, μητέρα. Δεν έχω λάθος, τον γνωρίζω τώρα, έχει μια τρύπα 'ς το μέτωπον και το αίμα τρέχει πάνω 'ς το μαύρο του μουστάκι. Ναι, τον γνωρίζω. Μου ώμίλει τόσον γλυκά, με τόσο συμπαθητική φωνή. Κ' επεिता ο έβραϊός μου ειπε πως εινε αξιωματικός. Για ιδέ, μανούλα, 'ς τους ώμους του λάμπουν τα χρυσάφια για ιδέ, έχει και σταυρό άσημένο 'ς το στήθος του.

Είτε αξιωματικός εινε είτε όχι, μου εινε αδιάφορον, λέγει η μητηρ του παιδιου εκείνο που με ενδιαφέρει έμε εινε πδς ανεγνώρισες εκείνον που σ' έσωσε, εκείνον που σ' έσωσε, Βάγκο μου. Αχ ο Θεός να δώση να μην πέθανε. Θα του εδινα το καλλίτερο προσκέφαλό μου να πλαγιάση, το πλειδ καλλίτερο κομμάτι του φωμιού μας που ευρίσκειται 'ς την καλύθα μας.

Είτε αξιωματικός εινε είτε όχι, μου εινε αδιάφορον, λέγει η μητηρ του παιδιου εκείνο που με ενδιαφέρει έμε εινε πδς ανεγνώρισες εκείνον που σ' έσωσε, εκείνον που σ' έσωσε, Βάγκο μου. Αχ ο Θεός να δώση να μην πέθανε. Θα του εδινα το καλλίτερο προσκέφαλό μου να πλαγιάση, το πλειδ καλλίτερο κομμάτι του φωμιού μας που ευρίσκειται 'ς την καλύθα μας.

Είτε αξιωματικός εινε είτε όχι, μου εινε αδιάφορον, λέγει η μητηρ του παιδιου εκείνο που με ενδιαφέρει έμε εινε πδς ανεγνώρισες εκείνον που σ' έσωσε, εκείνον που σ' έσωσε, Βάγκο μου. Αχ ο Θεός να δώση να μην πέθανε. Θα του εδινα το καλλίτερο προσκέφαλό μου να πλαγιάση, το πλειδ καλλίτερο κομμάτι του φωμιού μας που ευρίσκειται 'ς την καλύθα μας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τι καλά που δεν με άρσούν τα χόρτα! αναφωνεί ο Κουφοκεφαλάκης ενώ παρτίθετο η τράπεζα, γιατί άλλώς θα τα έτρωγα και δεν ειμπορω να τα ύποφέρω. * * * * *

Εγίνετο λόγος ένωπιον του Τάκη περδ του κατοικισμου της σελήνης. Αύτες εινε άνοησις, λέγει ο Τάκης γιατί, δεν μου λέτε, σός παρακαλώ, τι γίνονται οι κάτοικοι της σελήνης όταν αυτη μικραίνη ήμερα με την ήμερα, ως που χάνεται όλοκληρη; * * * * *

Ο Τάκης έλεγεν εις τον πατέρα του: Πάρε μου, μπαμπά, τη Διάπλασι. Είσαι πολύ μικρός άκόμη όταν φθάσης αυτό το τραπέζι, θά σου την πάρω. Και ο Τάκης γελών αναβαίνει επί μιās καθέλας και φωνάζει: Νά, μπαμπά, το έφρασα το τραπέζι και το πέρασα κίλας. * * * * *

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 30 Ιανουαριου)

796. Στοιχειόγραφος. Πίστευσε με αν θαλήσης, ότε αν γράψης, κάππ' αν σούσης, χάνω, φιλε, τα περά, και ως νήσον θά με βρέχουν του Αιγαίου τα νερά. * * * * *

797. Αίνεγμα. Τι πάντες ευχοντ' επί της με συμπαθη καρδιαν, όμως ουδεις ποθεί αυτου προσέγγισιν ταχειαν; * * * * *

798. Μωσαϊκόν. Η Αρτεμις, ο Ποσειδών, η Ρέα και ο Πάρις, ο Μαραθών, η Καρχηδών, ο Σόλων και ο Αρης ενέχουν τα συστατικά, άτινα θά ζητήσης, Ρωμαϊον αυτοκράτορα δια να σχηματίσης. * * * * *

799. Αναγραμματισμός. Ζών ειμαι και με τρώγεις, όπως ειμαι αν με άφισης. Αν τον τραγήδον μου εκβάλης και με αναγραμματίσης, Ίερδς θά γίνω οικος και ελθε να προσκυνήσης. * * * * *

800. Πρόβλημα. Διδάσκαλος ερωτηθείς πόσους μαθητάς ειχεν, απεκριθη: Εδν ειχον το 1/2 αυτών και το 1/5 και το 1/10 πρδς δε και 60 άκόμη μαθητάς, θά ειχα διπλασίους των όσους έχω. * * * * *

801. Λεξιθηρία. Ποια λέξις έλληνική αποτελείται από 6 μόνον φωνήεντα; * * * * *

802. Αντίθετα. Δια των αρχικών γραμμάτων των αντίθετων των κάτωθι λέξεων σχηματίσον γνωμικόν εκ τριών λέξεων: Φρόνησις, άτυχής, σιωπηλός, φιλία, ίσταμαι, εργασία, αρχή, σκατάλη, μηδέν, ρωμαλέος, βλάτ. * * * * *

803-808. Μεταμορφώσεις. 1. Ο κόραξ δια 5 μεταμορφ. να γίνη κύκνος. 2. Ο κήπιος δι' 7 μεταμορφ. να γίνη δάσος. 3. Ο δήμιος δι' 8 μεταμορφ. να γίνη κράτος. * * * * *

806-808. Κεκρυμμένα όνόματα αρχαίων λαών.

1. Ο περιφροότερος του Ίσοκράτους λόγος εινε ο Πανηγυρικός. 2. Το όρος Κιβαίρων καίται εν Βοιωτία. 3. Πολλήν δύναμιν αποκτά ο καθ' εκάστην γυμναζόμενος. * * * * *

814. Συνθεσις λέξεων. Δια των κάτωθι γραμμάτων σχηματίσον γνωμικόν εκ τριών λέξεων. ΑΓΕΕΗΜΝΟΟΡΡΕΥΧ * * * * *

815. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 1 2 4 5 4 = Όρος της Ασίας. 2 4 6 2 = Ήπειρος. 3 7 6 5 7 = Γεωργικόν εργαλειόν. 4 8 1 5 3 2 7 2 4 = Ποταμός της Γαλλίας. 5 3 4 = Μέρος του προσώπου. 6 5 7 6 5 7 = Πέλαγος. * * * * *

816. Ακροστιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων ως και τα δευτερα, άλλ' αντιστρόφως ταυτα αναγνωσκόμενα αποτελοϋσι το όνομα περιφήμου ποιητου της αρχαιότητος. 1, Όρος της Ελλάδος. 2, Έπιρρημα χρονικόν. 3, Θεός. 4, Ποταμός της Ευρώπης. 5, Υιός του Ηρακλέους. 6, Αρχαίος νομοθέτης. * * * * *

817. Μεσοστιχίς. Τα μεσαία γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελοϋσι το όνομα νήσου του Αιγαίου. 1, Νήσος του Αιγαίου. 2, Ποταμός της Ευρώπης. 3, Πόλις της Ελλάδος. 4, Κράτος της Αφρικής. 5, Νήσος του Αιγαίου. * * * * *

818. Φωνηεντοδελιον. ντ-βλπν-πς-μρις-δστχ-ντρηπ-δς-ν-τχς. * * * * *

819. Γρόφος. Όμοι, Ρώσοι, τόποι, Ούτη, Σ. * * * * *

ΑΥΣΕΙΣ των πνευματικών ασκήσεων της 17 Σεπτεμβριου Ι. Ε. 662. Μισθός, (μυς, θιάς). — 663. Λαγώς, λαός. — 664. Στρέφω, τρέφω. — 665. Το ποδήλατον. — 666. Όλυμπος. — 667. Υ 668. ΝΟΜΙΜΟΝ 663. Κ Ι Δ Η Ο Ο Ι Ο Π Ο Ρ Ο Σ Μ Μ Ν Κ Λ Α Δ Α Μ Α Ι Ι Μ Ω Ω Μ Ν Ε Ρ Ω Ν Ο Ο ΝΟΜΙΜΟΝ * * * * *

670. Ι 671. Η τιμή της οικίας 40,000 δρ. Τα τοκισθέντα πρδς 4 % δρ. Σ Υ Ρ Ο Σ 20,000 και τα τοκισθέντα πρδς Α 3 % δρ. 40,000. — 672. Διόλας (έωλος). — 673-675. 1, Πίτυς, 2, Έλάτη, 3, Ίτιά. — 676-679. Τη προσθήκη των γραμματος ο σχηματίζονται αι λέξεις: λαγώς, μωρέα, οινώδης, άρωγός. — 680-684. 1, Αμβούργον, Μασσαλία, 3, Βουκουρέστιον, 4, Βαρσοβία, 5, Φλωρεντία. — 685. ΚΡΙΤΟΛΑΟΣ, Ροίκος, Ίρις, Τάρας, Όράτιος, Λοκρίς, Αίλας, στόλις. — 686. ΜΙΛΑΝΟΝ, ΑΝΕΜΟΝΗ (Μακεδονία, 2, ΙΝΔΙΑ, 3, ΑΕθβος, 4, ΑΜστελδαμον, 5, ΝΩραξ, 6, ΟΝυξ, 7, ΝΗΣσα). — 687. Ανεκτίμητος ο φίλος, θεϊον δώρον η φιλία Πλην δυσεύρητος εκείνος, και αυτη πολύ σπανία. — 688. Οι όποις του σώματος θεραπευοϋσι τους πόνοους της ψυχής. — 689. Μη έπαίρου επί γένει.

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΑΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΒΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Άγροτικός Οικίδκος υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Διήγημα διδακτικόν, μετά 25 εικόνων, βραβευθέν υπό της Γαλλικής 'Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. "Αδετον. . . . . δρ. 4,75

Η Άνθούλα υπό Αρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθείσα εκ του Γαλλικού. Χαριέστατον και ήθικώτατον διήγημα μετά 26 εικόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. "Αδετον. . . . . δρ. 3,50

Βαϊτάν Ζεράν υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Περιήγησις εις τὸν Κάουκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτεια. "Αδετον. . . . . δρ. 4,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μήνη-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Αρ. Π. Κουρτίδου, μετά 25 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. "Αδετον. . . . . δρ. 4,75

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου υπό Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθέν εκ του Γαλλικού του André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετά 20 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. "Αδετον. . . . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδείου υπό Αρ.

Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. "Επαγωγότατον και διδακτικὸν διήγημα. "Αδετον δρ. 4,50

Η Μαρουσία υπό Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθείσα εκ του Γαλλικού του P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑπόθεσεως, συγκινητικώτατον και διδακτικώτατον, βραβευθέν υπό της Γαλλικῆς 'Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. "Αδετον. . . . . δρ. 3,50

Η Μοῦσα τῶν Παίδων υπό Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. "Αδετος δρ. 4,50

Η Νίνα υπό Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθείσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἄλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος και περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος και τῶν ἐπτά ἐξαδέφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. "Αδετον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι υπό Αἰμίλιου Ἐμαρμένου (Αρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παιδοναγωγείων και Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οικογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τρεπομένους και ἐν Τουρκίᾳ. "Αδετος δρ. 4,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. "Αδετος δρ. . . . . δρ. 4,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὸν υπό Ν. Π. Παπαδόπουλου. Τρία τομίδια, ὃν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μακρὴν δύναμιν νὰ διακύνωσι τὴν φαιδρότητα και εἰς τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφὴν. Χρυσόδετα και τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. "Αδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ο Πυροπολῶλης υπό Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθείς εκ του Γαλλικού μετά 24 εικόνων. Θελκτικώτατον και μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος και τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθέν υπό της Γαλλικῆς 'Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. "Αδετον. . . . . δρ. 3,50

Ο Φῶτις υπό Χριστοφόρου Σαμαρταῖδου ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνοῦ μετὰ ὠραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν και χαρακτήρων. "Αδετον. . . . . δρ. 4

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρως σειράς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῆς εὐθυνῆς, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες και πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἰνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι και ζωοτιτὰ ἕκαστος

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειράς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἰνε σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου και 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, και τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ὅστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», κομμεῖται δι' 100 ἔως 130 εἰκόνων, εἰνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων και ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτός τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξῆως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς και διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται και τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας και τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν υπό τῆς Γαλλικῆς 'Ακαδημίας:

Ο Ἄνοικτοκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ και 8ῳ. — Ο Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ο Μικρὸς ἥρωας, ἐν τῷ 10ῳ. — Η Κόρη τοῦ Γερθωμῆ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ο Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ και 14ῳ. — Τὸ Κεράκιον, ἐν τῷ 13ῳ και 14ῳ. — Αἱ Διετεῖς διακοπαὶ, ἐν τῷ 15ῳ και 16ῳ. — Ο Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ και 18ῳ. — Η Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ και 20ῳ. — Η

Ἀδελφοῦλα μου, πρῶτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21. — Ο Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ο Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώου, ἐν τῷ 23ῳ και 24ῳ.

Ἄνεγνωσμα τοιοῦτον εἰς τῶσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἰνε τυχερὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου και λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ πέμψουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτωσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ και εἰς γραμματόσημον. Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντίτιμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον
ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
ὁδὸς Αἰόλου 119 **Εἰς Ἀθήνας**

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ και εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τὸν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν τὸν διεύθυνσιν και 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν διακίνησιν τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράκατα πρὸς μὴ λήθως φύλλον γινόμενα μετὰ παραλείψιν δεκαπεντημέρου τὰ πολλὰ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐπιτὸν ἀπαράδεικτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν κατωτέρωθεν. Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1894—8717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ἀπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραστῆν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὁμογενείας, και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς και εἰνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος. Ἐν Ἀθήναις τὴν 1—15 Νοεμβρίου 1894 Ἔτος 16.—Ἄριθ 37

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΓΑΘΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 281]

«Κυρίαί και κύριοι, ὄλοι οἱ φιλόσοφοι, τόσον οἱ παλαιοὶ ὅσον και οἱ νέοι, ὄλοι οἱ σοφοὶ οἱ ὁποῖοι ἀφιέρωσαν τὰς ἡμέρας τῶν, τὰς ἐσπέρας τῶν και τὰς νύκτας τῶν εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀνθρωπότητος, ἀν και περι πολλῶν πραγμάτων διεφώνησαν και ἐγρονθοκοπήθησαν, εὐρέθησαν ὅμως ὄλοι συμφωνοὶ ὡς πρὸς τοῦτο, δηλαδή ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς πλῆθος ἀσθενειῶν!»

ἀποκριθῆ με τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας :

«Ὅχι, ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπόκειται εἰς πλῆθος ἀσθενειῶν!» Και ποῖς ἐξ ὑμῶν τῶ ὄντι, δὲν ἔτυχε τῆς εὐκαιρίας νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς τὸν πυρετὸν, εἰς τὸν κωλικόπονον, εἰς τὸν κατάρρονον, εἰς τὴν ἀρθρίτιδα, εἰς τὸν παθόνδοντον, εἰς τὰ χεῖμαθλα, εἰς τὸν τέτανον, εἰς τὴν χολέρας, εἰς τὴν φθίση, εἰς τὴν δυσαντερειάν, εἰς τοὺς ρευματισμοὺς, εἰς τοὺς κάλους, εἰς τὰ ἀνευρισματα και εἰς χίλια ἄλλα κακά; Ὅχι, Κυρίαί και Κύριοι! Δὲν ἐφθάσατε εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, χωρὶς νὰ παρατηρήσετε τὸ τοιοῦτον (και οὕτω λέγων, δὲν ἀπευθύνομαι πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον, διότι αἱ θελκτικαὶ μου ἀκροατρίαὶ δὲν εἰνε βέβαια προχωρημένης ἡλικίας!»)

Θορυβώδης ἰλαρότης (Σελ. 289, στήλ. γ')

(Σημεῖα γενικῆς καταπλήξεως)

«Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἀναντιρρήτως περιποιεῖ ὑψίστην τιμὴν εἰς τὴν ἐξυδέρκειάν τῶν και εἰς τὴν φιλοπονίαν τῶν.

«Ἄλλὰ, χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν σχεδὸν ὁμόθυμον μαρτυρίαν τῶν φιλοσόφων παντὸς χρόνου και, δύναμαι νὰ εἶπω, πάσης ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι ἐνεβάθηναν εἰς τὴν μελέτην τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος, θὰ περιορισθῶ εἰς τὸ νὰ ἐπικαλεσθῶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν ἀτομικὴν σας πείραν . . . Πῶς; ἔ; . . . Μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ Κύριος ἐκεῖνος ἐκεῖ κἀτω μειδιᾷ δυσπίστως. . . Ἄς μειδιᾷ! Ἐκαστος εἰνε ἐλευθερὸς νὰ ἔχη οἰανδήποτε γνώμην θέλῃ! Ναι, ἀλλ' ὁ τρόπος τοῦ κυρίου δὲν ἀποδεικνύει και μεγάλην φυσιολογικὴν ἰκανότητα. Ἐν τούτοις ἐγὼ ἐπιμένω και σὰς λέγω ὅτι, ἐξαιρέσει τοῦ κυρίου . . .

ἀποκριθῆ με τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας :

«Ὅχι, ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπόκειται εἰς πλῆθος ἀσθενειῶν!» Και ποῖς ἐξ ὑμῶν τῶ ὄντι, δὲν ἔτυχε τῆς εὐκαιρίας νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς τὸν πυρετὸν, εἰς τὸν κωλικόπονον, εἰς τὸν κατάρρονον, εἰς τὴν ἀρθρίτιδα, εἰς τὸν παθόνδοντον, εἰς τὰ χεῖμαθλα, εἰς τὸν τέτανον, εἰς τὴν χολέρας, εἰς τὴν φθίση, εἰς τὴν δυσαντερειάν, εἰς τοὺς ρευματισμοὺς, εἰς τοὺς κάλους, εἰς τὰ ἀνευρισματα και εἰς χίλια ἄλλα κακά; Ὅχι, Κυρίαί και Κύριοι! Δὲν ἐφθάσατε εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, χωρὶς νὰ παρατηρήσετε τὸ τοιοῦτον (και οὕτω λέγων, δὲν ἀπευθύνομαι πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον, διότι αἱ θελκτικαὶ μου ἀκροατρίαὶ δὲν εἰνε βέβαια προχωρημένης ἡλικίας!»)

«Δυστυχῶς, τούτο δὲν φαίνεται νὰ ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ὁ σκοπός, τὸν ὁποῖον προτίθενται οἱ περισσότεροὶ τῶν μεγάλων φιλοσόφων, τῶν πραγματευθέντων τὸ θέμα τοῦτο. Εἰσθε ἀσθενεῖς; τοὺς ἐρωτᾶτε; σὰς ἀπαντοῦν κατηγορηματικώτατα ὅτι ἔχετε τὴν τάδε ἀσθένειαν, ἐκτός—πάντοτε,—ἀν ἔχετε τὴν δεῖνα! Ἄλλὰ περὶ τῆς θεραπείας της, οὔτε λέξιν! Σὰς κυττάζουν με τόσην ἐκπληξιν, ὡς νὰ τοὺς ἐπροτεινάτε νὰ τσακώσουν τὸ φεγγάρι με τὰ δόντια!

(Θορυβώδης ἰλαρότης.)

«Λοιπὸν, Κυρίαί και Κύριοι, ὅ,τι κανεῖς ἐξ αὐτῶν δὲν ἔκαμεν ἔως τώρα, ἔρχομαι νὰ το κάμω ἐγὼ πού σας ἠμιλῶ! Καὶ ἐὰν τολμῶ νὰ καυχηθῶ ἐπὶ τοιαύτῃ ἐκτάκτῳ ἰκανότητι και ὑπεροχῇ, πιστεῦσατε ὅτι δὲν το κάμνω ἀπὸ παιδαριώδη περιφλαυτίαν. Ὅχι, ὀφείλω νὰ το κηρύξω μεγαλοφώνως, διότι δὲν ἐννεῶ νὰ σφετερισθῶ τὴν δόξαν κανενός! Τὸ θαυμαστὸν αὐτὸ ἰατρικόν, τὸ ἀπαράμιλλον ἐλιξίριον, και, εἰμπορῶ νὰ εἶπω, τὸ μοναδικόν . . . τὸ ὁποῖον σὰς φέρω κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Πετρώαν Ἀραβίαν, ὀφείλεται εἰς τὸν ἐνδόξον Μαθουσαῶλαν, τὸν ὁποῖον γερχίρει ἡ ἀνθρωπότης.

(Συγκίνησις και ἐπιδοκιμασία)